

Եկեք ինձի, բոլոր յոզևած ու բեռնատրուածներ...

Մարտէս 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Պեկտեմբեր, 2012թ.
N 11 (40)

Հոյս է տեսնում 2009թ. Հայիսից

ՔՐԻՍՏՈՍ ԾՆԱՎ ԵՎ ՀԱՅՏՆԵՑԱՎ,

ՄԵԶ ԵՎ ՁԵԶ ՄԵԾ ԱՎԵՏԻՍ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Դեկտեմբեր, 2012թ.
N 11 (40)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Քրիստոս ծնավ և հայրնեցավ.
մեզ և ձեզ մեծ ավերիս.....1

Նրահատ Ամիրբեկյան
Օրինյալ է ծնունդը Տիսու Քրիստոսի.....1

Սոս Հարդանյան
Ներեք, որպեսզի ներվեք.....4

Սամվել Ղազարյանի վկայությունը.....7

Սուսաննա Նովիաննիսյանի վկայությունը.....11

Էդիկի պարտությունը.....12

Պահապան հրեշտակը.....16

Միրելի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու փափաքներն ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Տեղ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը տպագրվում է հոժարակամ նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-954-930

ՔՐԻՍՏՈՍ ԾՆԱԿ ԵՎ ՀԱՅՏՆԵՑԱԿ, ՄԵԶ ԵՎ ՁԵԶ ՄԵԾ ԱՎԵՏԻՍ

Միրելի՛ ընթերցողներ, Հայաստանի
«Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ»
եկեղեցու (ԱՀՔԵ) խորհուրդը շնորհավորում է ձեր բոլորի
Սուրբ Ծնունդը և Նոր տարին:

Դուկասի ավետարանում կարդում ենք, որ երբ Մարիամը
գնաց Ջաքարիայի տուն ու Շղիաբեթին բարև տվեց, Շղիաբեթը
Սուրբ Հոգով լցվեց ու բարձր ձայնով կանչեց. «Օրհնեալ ես դու
կանանց մեջ, և օրհնեալ է քու որովայնիդ պտուղը»: Հետո Մարիամն
ասաց. «Վասն զի իր աղախինին խոնարհութեանը նայեցաւ. քան-
զի ահա ասկէ ետև բոլոր ազգերը ինձի երանութիւն պիտի տան»
(Դուկաս 2 գլ.): Աստված նայեց Մարիամի ոչ թե գեղեցկությանը,
իմաստությանն ու կարողությանը, այլ խոնարհությանը:

Միրելիներ, եթե ուզում ենք, որ Աստված երկնքից նայի մեզ ու
Իր օրհնությունը տա մեր կյանքում, եկե՛ք մենք էլ Մարիամի նման
խոնարհ լինենք Նրա առջև: Թող այս նոր՝ 2013թ.-ին Սուրբ Ծննդ-
յան մեծ ավետիսը հասնի բոլոր այն ընտանիքներին, որոնք դեռ չեն լսել, որպեսզի
նրանք լսելով հավատան ու հավիտենական կյանք ունենան: Իսկ մենք բոլորս, որ
լսել ենք, եկեք Մարիամի նման խոնարհվենք Աստծու առջև, որովհետև Տերը խո-
նարհներին է նայում և շնորհք տալիս: Թող մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի Ծնորհքը լինի
ամենքիս հետ: Ամեն:

**Հայաստանի «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ»
եկեղեցու խորհուրդ**

ՕՐՀՆՑԱԼ Է ԾՆՈՒՆԴԸ ՀԻՍՈՒՍ ՔՐԻՍՏՈՍԻ

Միրելիներ, մի քանի օրից
պատմության գիրկը կանցնի
ևս մեկ տարի: Ինչպես ընդունված է,
յուրաքանչյուր տարեմուտի ի մի են
բերվում կորուստներն ու ձեռքբերում-
ները: Անցնող տարին աշխարհին բե-
րեց նոր հիասթափություններ և
ապագայի նկատմամբ վախեր: Իսկ
ինչպիսի՞ն էր անցնող՝ 2012 թվակա-
նը մեզ համար. ավելի հաստատվե-
ցի՞նք ու ամրապնդվեցի՞նք հավատքի
մեջ: Որքանո՞վ կատարեցինք Տիրոջ

կամքը ու որքա՞ն հաճեցրինք Նրան: Ծննդի օրը
Եկե՛ք անցյալի սխալներից դասեր
քաղենք ու նորոգենք մեր ներկան և,
ինչպես առաքյալն է ասում, «Յիսու-
սին նայինք՝ մեր հաւատքի առաջնոր-
դին ու կատարողին» (Եբր.12.2):

«Հիսուս» նշանակում է «փրկիչ»,
քանի որ Նա Իր ժողովրդին փրկում է
իրենց մեղքերից: Այդ անունը շատ
քաղցր ու թանկ է աշխարհի բոլոր
ճշմարիտ հավատացյալների հա-
մար: Հիսուսը մեզ տալիս է այն, ինչը

Ծննդի օրը, 2013թ., ՇՆ 11 (40)

հնարավոր չէ գնել ոչ մի գնով: Նատալիս է մեղքերի թողություն, փրկություն մեղքից ու դժոխքից, հոգու ուրախություն և խաղաղություն: Նա Իր սուրբ արյունով լվանում է մեր մեղքերը, մեր խղճմտանքից վերցնում է մեղքի ծանրությունը, և մեր անձերը հանգստություն են գտնում:

Նրա անունն է նաև Էմմանուել, որ թարգմանվում է «Աստված մեզ հետ»: Այս անունը քիչ է հանդիպում Աստվածաշնչում, բայց հազիվ թե ունենա պակաս նշանակություն, քան Հիսուս անունը: Այդ անունը, որ տրված է մեր Տիրոջը, բացում է մեզ Նրա աստվածամարդ բնությունը՝ Աստծու հայտնությունը մարմնի մեջ, ու մենք պետք է հասկանանք, որ Քրիստոսի մեջ միաձուլված, մեկացած են երկու բնություն՝ աստվածային ու մարդկային: Այս ճշմարտությունն ունի շատ կարևոր նշանակություն՝ հասկանալու համար, որ մեր Փրկիչը կատարյալ Մարդ է և կատարյալ Աստված: Եթե մենք բաց թողնենք այս հիմնարար ճշմարտությունը, մոլորության մեջ կընկնենք:

Նրա անունը, ինչպես ասում է Սողոմոնը, թափված յուղի պես է, որ անուշահոտություն է տարածում: Երբ Հիսուսը ծնվեց Հրեաստանի Բեթլեհեմում, արևելքից երեք մոզեր, առաջնորդվելով աստղով, գնացին Բեթլեհեմ ու երկրպագեցին մանուկ Հիսուսին:

Սիրելիներ, թեև մոզերի ճանապարհը մինչև Բեթլեհեմ լի էր շատ նեղություններով ու վտանգներով, բայց ոչ մի բան չէր կարող կանգնեցնել նրանց: Նրանք իրենց սրտում դրել էին տեսնել «իրեաների թագավորին»

և չհանգստացան, մինչև չգտան Օծյալ Փրկչին: Նրանք այդ արարքով ապացուցեցին հին ասացվածքի ճիշտ լինելը՝ «Եթե կա ցանկություն, ուրեմն միջոցներ կգտնվեն»:

Մոզերը հավատքի հրաշալի օրինակ են մեզ համար: Նրանք Հիսուսին հավատացին այն ժամանակ, երբ դեռ չէին տեսել Նրան ու չէին լսել Նրա վարդապետության ու կատարած հրաշքների մասին: Մոզերի պատմությունը մեզ ասում է, որ Քրիստոսի ճշմարիտ ծառաները կարող են լինել հատկապես այն տեղերում, որտեղ մենք չենք սպասում: Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսն ունի մեծ թվով ծածուկ՝ մեզ անհայտ ծառաներ, ինչպիսին մոզերն են: Աստծու Շնորհքը կապված չէ ինչ-որ կոնկրետ աշխարհագրական տեղի, հատուկ ազգերի կամ ժողովուրդների ու ցեղերի հետ: Այդ մասին է ասում նաև Հայտն. 7.9 խոսքը. «Ասկէ ետքը տեսայ, և ահա մեծ բազմութիւն՝ զոր մէկը չէր կրնար համբել, բոլոր ազգերէն ու ցեղերէն և ժողովուրդներէն ու լեզուներէն, որոնք արոռին առջև ու Գառնուկին առջև կեցեր էին՝ ճերմակ հանդերձներ հագած և ձեռքերնին արմատենիներ բռնած»: Մոզերը ոչինչ չէին տեսել, բացի նորածին մանուկից, որ կարիք ուներ մայրական հոգատարության ու խնամքի: Մոզերի հավատքը կարելի է համեմատել խաչի վրայի ավազակի հավատքի հետ: Ավազակը տեսնում էր միայն իր կողքին մահացող Հիսուսին, բայց նա այդ խաչված Հիսուսի մեջ տեսավ Աստծուն, Տեր կոչեց և ասաց. «Տէ՛ր, հիշե՛ զիս, երբ քո թագավորությունովդ գաս»:

Փրկչի ծննդյան ավետիսն առաջինը հովիվներն առան: Միրելիներ, եթե ուզում եք իմանալ՝ այդ հովիվները շատ առումներով մեծագույն պատվի արժանի չէին, ընդհակառակը, նրանք հաճախ արհամարհված էին մարդկանց կողմից, բայց Աստված ոչ ոքի չի արհամարհում, ինչպես գրված է *Հոբ. 36.5*-ում. «Ահա Աստուած հզոր է, բայց մեկը չարհամարհեր»:

Նրանք միգուցե հասարակությունից դուրս մնացած ու արհամարհված մարդիկ էին, բայց Աստծու հրեշտակն առաջինը նրանց տվեց ուրախության ավետիսը: Դա խոսում է այն մասին, որ Աստված սիրում է ձեզ, նույնիսկ եթե դուք լքված ու արհամարհված եք մարդկանց կողմից:

Եթե քո սրտում դեռ չի ծնվել Քրիստոսը, իմացի՛ր, որ հիմա Նա կանգնած ծեծում է քո սրտի դուռը. լսի՛ր Նրա կանչը և սիրտդ բացի՛ր Նրա առջև:

Թող այս Նոր տարին և Քրիստոսի Ծնունդը սթափեցնի քեզ՝ նորոգելու քո կյանքը Քրիստոսով: Շտապի՛ր հիմա՝ դիմել Քրիստոսին, միգուցե վաղը

ուշ լինի: Ահա մի օրինակ. մի գյուղացի երագում տեսնում է, որ ինքը շքեղ տուն է կառուցել ու հպարտ նստած է այդ տան բակում: Բայց հանկարծ լսում է տաքօրինակ մի ձայն՝ հրդեհ, հրդեհ, փրկեցե՛ք: Սարսափը պատում է նրան, ուզում է փախչել, բայց չի կարողանում: Նա տեսնում է, որ քիչ է մնացել՝ ինքն էլ այրվի, երբ հանկարծ արթնանում է: Նա Աստծուն շնորհակալություն է հայտնում, որ դա ընդամենը երազ էր, բայց այդ երազը չի մոռանում: Նա հասկանում է, որ իր սիրտն իսկապես կապված էր աշխարհի հետ, և ինքը մոտ էր կորստյան:

Միրելի՛ ընթերցող, եթե դու դեռ չես ապաշխարել կամ միգուցե հավատքի մեջ ես, բայց ունես մեղքեր, կամ՝ դեռ կապված ես աշխարհի հետ, շտապի՛ր ապաշխարել ու թողնել մեղքը: Տերը ցանկանում է փոխել քո կյանքը, ներել քո բոլոր մեղքերը, քո քայլերն ուղղել դեպի երկինք տանող ճանապարհը: Եթե դու այսօր չգնաս Նրա մոտ, իմացի՛ր՝ կգնաս դեպի խավարն ու մութը: Մտածի՛ր այսօր ընտրություն կատարել լույսի ու խավարի, կյանքի ու մահվան միջև: «Աշխարհս ալ կ'անցնի, ամոր ցանկութիւնն ալ. բայց ան որ Աստուծոյ կամքը կը կատարէ, յաւիտեան կը մնայ» (Ա Հովհ. 2.17):

Թող Տեր Հիսուսը ծագի մեր բոլորի և նրանց սրտերի մեջ, ովքեր կհավատան Նրան: Եթե դու հավատաս Նրան, Նա կմտնի քո սրտի մեջ, և դու կգտնես քո երջանկությունը:

**«Քարի լուր» ամսագրի
խմբագրության կողմից՝
Հրահատ Ամիրբեկյան**

Ձեկբեմբեկ, 2019թ., ԾՆ 11 (40)

Ն Ե Ր Ե Ք, Ո Ր Պ Ե Ս Զ Ի Ն Ե Ր Վ Ե Ք

Ամեն անգամ, երբ «Հայր մեր» աղոթքն ենք ասում, մեր շուրթերից դուրս են գալիս աղոթքի մաս կազմող՝ «ներիր մեր պարտքերը, ինչպես մենք ենք ներում մեր պարտապաններին» խոսքերը: Հստակ երևում է, որ մեր Աստծու կողմից ներված լիները կապված է մաս մեր ներելու հետ: Մատթևոս 6.15-ում Հիսուսը, Տերունական աղոթքը սովորեցնելուց անմիջապես հետո, շարունակում և ասում է. «Հապա եթե դուք չներեք մարդոց իրենց յանցանքները, ձեր Հայրն ալ ձեզի չներեր ձեր յանցանքները»: Ստացվում է, որ քրիստոնյաները, չներելով, դատապարտելի վիճակի մեջ են հայտնվում Աստծու առջև:

Իսկ ինչպե՞ս ներել: Արդյո՞ք Աստված մեր առջև անլուծելի խնդիր է դնում: Եթե Աստծու պատվիրանները կատարելու հնարավորությունը դիտարկենք մեր կարողությունների տեսանկյունից, ապա ամենահեշտ թվացող պատվիրանն անգամ մեր ուժերով չենք կարող կատարել: Խնդիրն սկսվում է լուծվել միայն մի դեպքում՝ երբ մենք հավատում ենք, որ այն, ինչ Աստված պահանջում է մեզանից, բացարձակ ճշմարտություն է, և Նրա խոսքին հնազանդվելը բխում է մեր բացարձակ շահերից: Հիսուսը Հովհաննեսի ավետարանի 15.5-ում ասում է. «...առանց ինձի բան մը չէք կրնար ընել»: Ներելը աստվածային շնորհ է: Երբ մենք

հավատում ենք, որ ներելը բարի է, և Նրանից խնդրում ենք կարողություն, Նա մեզ տալիս է այդ շատ կարևոր՝ ներելու շնորհը: Ավետարանը մեզ տեղեկացնում է ներելու և չներելու հետևանքների մասին:

Մատթևոս 18.23-35-ում Հիսուսը ներկայացնում է մի պատմություն չներող անձնավորության մասին: Թագավորը հրամայել էր, որ այդ մարդը, նրա ընտանիքն ու ունեցվածքը վաճառվեն հսկայական պարտքի դիմաց (10 հազար տաղանդն այսօրվա հաշվարկներով միլիարդավոր դոլար է կազմում): Այդ մարդը թախանձելով խնդրում է, որ իրեն ժամանակ տրվի: Թագավորը, տեսնելով դա, ուղղակի ներում է նրան այդ ահռելի պարտքը: Սակայն մույն ժառանգ, այդ մեծ ողորմությանն արժանանալուց հետո, գնում և գտնում է իր նման մի ծառայակցի, որն իրեն էր պարտք, բայց՝ չնչին մի գումար: Այժմ նրա ծառայակիցն էր խնդրում, որ իրեն ժամանակ տրվի, որպեսզի կարողանա հատուցել պարտքը: Բայց պարտատերը, անողորմ գտնվելով, ոչ միայն չի ներում, այլև բանտ դնել է տալիս իր ծառայակցին: Երբ լուրը հասնում է թագավորին, չներող ծառան կանչվում է պատասխանատվության: Թագավորի խոսքերը հետևյալն էին. «Չա՛ր ծառա, քո բոլոր պարտքերը ես շնորհեցի քեզ՝ աղաչելուդ համար: Ուրեմն չարժե՞ր, որ դու էլ քո ծառա-

յակցին ներեիր»: Եվ, բարկանալով, դահիճներին է մատնում նրան, մինչև որ ողջ պարտքը վճարի: Հիսուսը պատմությունն ավարտում է հետևյալ խոսքերով. «Այսպես իմ երկնավոր Հայրս պիտի ընէ ձեզի, եթե ձեր սիրտերեն չէք ներեր ամեն մէկդ իր եղբօրը իրենց յանցանքները»: Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ մեծ պարտք ունեցող ծառային բանտ դրեցին ոչ թե նրա համար, որ չներվեց, այլ նրա համար, որ չներեց: Այսպես էլ մենք, եթե չներենք, կհայտնվենք բանտում:

Ոչ մի մարդ արարած չի կարող Աստծուն հատուցել իր պարտքերը, որովհետև դրանք անսահման են: Բայց Աստված, սիրելով Իր ստեղծած մարդուն (Հովհաննոս 3.16), աշխարհ ուղարկեց Իր միածին Որդուն, որպեսզի մենք ոչ միայն ազատվենք բոլոր պարտքերից, այլև հավիտենական կյանք ունենանք: Մարդու պարտքերը նրա գործած բոլոր հանցանքներն ու մեղքերն են: Հիսուսն աշխարհ եկավ, որպեսզի ողջ մարդկության մեղքերը վերցնի Իր վրա, և, խաչի վրա մեռնելով, կրեց մեր մեղքերի պատիժը: Այս ամենից հետո ցանկացած մեկի վատ վերաբերմունքը մեր նկատմամբ, պատճառած ցավը կամ վնասը չնչին մի բան են՝ համեմատած այն ահռելի պարտքի հետ, որ մենք ունենք Աստծու նկատմամբ:

Աստվածաշնչում կարդում ենք. «Ես եմ, ես եմ, որ քու յանցանքներդ ինձի համար կը ջնջեմ, ու քու մեղքերդ ա՛լ պիտի չլիշեն» (Եսայիա 43.25): Երբ Աստված ներում է, այլևս չի հիշում մեր հանցանքները. Հիսուսի թափած արյունն այնպես է ջնջում մեր մեղքերը, որ դրանք ասես երբեք էլ չեն եղել: Դրա համար Նա իրավունքով մեզանից ակնկալում է, որ մենք ներելուց հե-

տո նույնպես այլևս չհիշենք ուրիշների մեղքերը: *Եփես. 4.32-ում* Պողոս առաքյալն ասում է. «Եւ իրարու հետ քաղցր եղէք, գթած, ներելով իրարու, ինչպէս Աստուած Քրիստոսով ներեց ձեզի»:

Ուզում եմ ներկայացնել իմ կյանքից մի դեպք: Խորհրդային տարիներին, երբ ես դեռ նորահավատ էի, աշխատում էի մի հիմնարկում: Մի անգամ հարկ եղավ, որ վաճառեմ իմ իրերից մեկը, որի արժեքն այն ժամանակ կազմում էր իմ ամսական աշխատավարձի մոտ մեկ երրորդը: Ստացվեց այնպես, որ այդ իրը դուր եկավ հիմնարկի ղեկավարին: Նա խոստացավ, որ գումարը կվճարի անմիջապես հաջորդ օրը: Անցան օրեր: Ամեն օր տեսնում էիք իրար, բարևում, աշխատանքային հարցերով շփվում, բայց պարտքը վերադարձնելու մասին մառնում էի չինչ չէր ասում: Ես իմ մեջ մեղադրում ու դատում էի նրան, որովհետև գիտեի, որ գումարի առումով ոչ մի խնդիր չունի: Մյուս կողմից էլ, անհարմար էի զգում այդ մասին հիշեցնել իմ վերադասին: Անցանկալի վիճակի մեջ էի հայտնվել: Մի օր, քնելուց առաջ, երբ աղոթք էի անում և ուզում էի «Հայր մերն» ասել, հենց այդ՝ «ներիր մեր պարտքերը, ինչպես մենք էլ ներում ենք մեր պարտապաններին» խոսքերի վրա Աստված ինձ կանգնեցրեց, և չկարողացա աղոթքը շարունակել: Ես խորը զղջում ապրեցի ու խնդրեցի, որ Տերը ների ինձ՝ իմ չներելու և այդ մարդուն շարունակ դատելու համար: Հաջորդ օրն առավոտյան, երբ հանդիպեցի ղեկավարիս, մա շփոթված իր մոտ կանչեց ինձ և, ներողություն խնդրելով, գումարը վճարեց՝ խոստովանելով, որ պարտքն ընդհանրապես ջնջվել էր իր հիշողությունից, և միայն այդ գիշեր էր հանկարծ մտաբերել: Ես ժպտալով

Ձեկբեմբեհ, 2012թ., ԾՆ 11 (40)

ասացի, որ խնդիր չկա: Անտվոր ուրախություն էի զգում, ու դրա պատճառը ոչ թե վերցրածս գումարն էր, այլ այն, որ Աստծու խոսքն էր կատարվել: Երբ ես սրտանց ներեցի, Տերը նույն գիշերն այդ մարդուն հիշեցրեց իր պարտքի մասին:

Մեր Աստվածն ամենակարող է, և երբ մենք, սիրելով Նրան, հնազանդվում ենք Նրա խոսքին ու ներում ենք մեր պարտապաններին, երբ նրանք վերադարձնելու հնարավորություն չունեն, Նա մեր չսպասած տեղերից ավելիով վերադարձնում է մեր կորցրածը: Ընդհանրապես, ըստ Աստծու խոսքի, մարդն ինչ էլ որ անում է, նախ՝ իր դեմ կամ իր օգտին է անում, և տվյալ արարքը՝ թե՛ բարի, թե՛ չար, իրեն է պատկանում, ու մի օր ինքը Տիրոջ առջև հաշիվ պիտի տա, իսկ մարմնի մեջ եղած ժամանակ էլ գործածների փոխարենը պիտի առնի (Բ Կորնթ.5.10): Այնպես որ, երբ ներում ենք, դա ա-

ռաջին հերթին բխում է մեր շահերից և, իհարկե, նաև նրա շահերից, ով մեր դեմ մեղանչել է: Չներելով՝ մենք նպաստում ենք, որ խավարի ուժերը տվյալ մարդու միտքն ավելի կապեն, իսկ երբ ներում ենք, ընդհակառակը, նրանց ազատում ենք չներման կապանքից:

Սիրելի՛ հոգի, հնարավոր է, որ այս պահին դու ինչ-որ մեկին չես կարողանում ներել ու միշտ հիշում ես նրա անարդարացի կամ անվայել վերաբերմունքը քո հանդեպ: Շարունակելով տեղ տալ չներող հոգուն՝ դու ավելի ու ավելի կհեռանաս Աստծուց՝ կորցնելով Նրա ներկայության անփոխարինելի բերկրանքը: Հիմա Տիրոջից ներելու շնորհ խնդրիր և ազատվիր սատանայի ծուղակից: Մի օր մենք բոլորս կկանգնենք Աստծու առջև, և մեզնից ամեն մեկը պատասխան կտա իր ապրած կյանքի համար:

Մտա Վարդանյան

***Ով բոլոր ծարւածներ, ջուրերուն եկէք. եւ ստակ չունեցողներ, եկէք, ծախու առէք ու կերէք. Եկէք, առանց ստակի...
Եսայա 55.1***

Մի կին քարոզչին ասում է.

- Շատ եմ աղոթել մեղքերիս թողության համար, բայց մնացել եմ անպատասխան:

Քարոզիչը պատասխանում է.

- Երեւի խնդիրն այն է, որ դուք խնդրում եք, բայց չեք ընդունում:

Կինն այդպես չէր կարծում: Նա քարոզչին հրավիրում է ճոխ հացկերության: Նախապես աղոթում են եւ սկսում են ճաշել: Քարոզիչն անընդհատ կրկնում էր՝ քաղցած եմ, բայց ոչնչի ձեռք չէր տալիս: Կնոջը թվում է, թե քարոզիչը ծիծաղում է իր վրա եւ այլեւս չի դիմանում, քարոզչին ասում է.

- Դուք ինձ վշտացնում եք:

Քարոզիչն ասում է.

- Իսկ դուք մի՞թե չեք վշտացնում Աստծուն, երբ խնդրում եք փրկությունը, բայց չեք վերցնում:

Վերջապես կինը հասկանում է իսկությունը, աղոթում է ու ապաշխարում:

Նա ընդունում է Հիսուս Քրիստոսին որպես իր անձնական Փրկիչ:

ՍԱՄՎԵԼ ՂԱԶԱՐՅԱՆԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մի վախճան, վասն զի ես քեզ փրկեցի, քեզ քու անունովդ կանչեցի. դուն իմս ես: Երբ ջուրերէն անց-նիս, ես քեզի Հեռ պիտի ըլլամ, երբ գետերէն անց-նիս, պիտի չընկղմիս, երբ կրակի մեջէն քալես, պիտի չայրիս, եւ բոցը քեզ պիտի չբռնկցնէ: Քանզի ես քու Տէր Աստուածդ, քու Փրկիչդ եմ:

Եսայիա 43.1-3

Այն ամենը, ինչ կատարվեց ինձ հետ 2012թ. հոկտեմբերի 22-ին, ես երբեք չեմ կարող մոռանալ և ուզում եմ այդ մասին վկայել Աստծու փառքի համար:

Երբ աշխատանքի բերումով ես Երևանի «Այրարատ» տոնավաճառի դիմաց գտնվող Լուսնապարկում էի (մասնագիտությամբ նկարիչ-դիզայներ եմ, նկարում եմ կարուսելների վրա), կարուսելներից մեկի վերանորոգման ժամանակ երկաթյա գունդը (մոտ 200կգ), ընկնելով, հարվածեց գլխիս: Այդ հարվածից ես մահացա, ուրվհետև իմ հոգին դուրս էր եկել մարմնիցս և մոտ երկու մետր բարձրությունից ես տեսնում էի տեղի ունեցող ամեն ինչ, նաև ընկած մարմինս՝ կոտրված ու արնաշաղախ գլխով: Տեսա, թե ինչպես էին մարդիկ խառնվել իրար, ումանք շփոթված ու վախեցած նայում էին այդ տեսարանին: Ես տեսա Հիսուսին, որ գալիս էր իմ կողմը: Մտածում էի՝ երևի Հիսուսը եկել է իմ հոգու համար, ու երբ Նա ձեռքը մեկնեց ինձ, ես ձեռքս Նրան տվեցի, և Հիսուսն ինձ վեր բարձրացրեց:

Մարմինս տանում էին հիվան-

դանոց: Այդ ժամանակ ես մարմնի մեջ չէի և ոչ մի ցավ չէի զգում, մտածում էի, որ ինձ մոտ արդեն ամեն ինչ լավ է: Ես չգիտեի, թե ուր է տանում ինձ Հիսուսը, և ուզում էի տուն գնալ: Բայց Հիսուսը, ձեռքս բռնած, ինձ փողոցով դեպքի վայրից տանում էր հիվանդանոց: Ես հիշում եմ Հիսուսի ձեռքերը, որ մեկնեց ինձ. Նրա երկու ձեռքերի վրա էլ կային մեխերի տեղերը, իսկ ճակատին փշե պսակի հետքերն էին: Ես փորձում էի ձեռքս քաշել Նրա ձեռքից, խնդրում էի, որ ինձ չտանի հիվանդանոց, քանի որ չէի պատկերացնում, թե ինչ վատ վիճակում եմ, և եթե Հիսուսը ձեռքս թողներ՝ կմեռնեի: Հիսուսը հարցրեց, թե ինչու եմ ես վախենում: Ես պատասխանեցի, որ վախենում եմ բժիշկներն ինձ ցավեցնեն: Նա ասաց, որ հանգիստ լինեմ, Ինքը չի թողնի, որ որևէ մեկն ինձ ցավեցնի:

Վերջապես հասանք հիվանդանոց: Այնտեղ կային շատ բժիշկներ, պահակներ, որոնք մարդկանց չէին թողնում մտնել այդ բաժանմունք: Երբ մենք անցնում էինք նրանց կողքով, նրանք նայում էին մեր կողմը, բայց մեզ չէին տեսնում: Մենք անցանք նրանց

Ձեկքեմի, 2012թ., ԾՆ 11 (40)

կողքով ու մտանք ներս: Մտանք ամբողջովին սպիտակ, ոչ շատ մեծ մի սենյակ: Մենյակում շատ մահճակալներ կային: Հիսուսն ինձ տարավ մի մահճակալի մոտ և պառկեցրեց սպիտակ սավանի վրա: Ես ինչ որ մտածում էի, Նա հասկանում ու պատասխանում էր ինձ: Այդ պահին մտածեցի՝ ինչպե՞ս է լինելու իմ վիրահատությունը, ներսում ո՛չ բժիշկ կա, ո՛չ բուժքույր, ո՛չ էլ վիրահատական գործիքներ: Մտածեցի՝ երևի մի հրաշք կանի, և ես ամփոփապես կառողջանամ: Բայց Նա ձեռքով նշան արեց, և սենյակ մտան մոտ 50 հոգի (թիվը ստույգ չեմ կարող ասել): Դրանք հրեշտակներ էին՝ երկար սպիտակ խալաթներ հագած, նրանց դեմքերը լուսափայլ էին ու շատ մաքուր: Նրանց բոլորի ձեռքերին ձողտե տուփեր կային: Նրանք բացեցին այդ տուփերը, որոնց մեջ կային բազմաթիվ գործիքներ, որոնց մամուր երբեք չէի տեսել: Հիսուսն սկսեց վիրահատությունը: Նա միայն նայում էր հրեշտակների դեմքերին, և նրանք հասկանում էին՝ ինչ էր անհրաժեշտ Հիսուսին: Երևի այդ վիրահատությունը տևեց մոտ 15-20 րոպե, այդ ընթացքում իմ հոգին մարմնիցս վերև էր կանգնած ու նայում էր, թե ինչ է կատարվում այդտեղ: Երբ Հիսուսը վերջացրեց, հոգիս ետ մտավ մարմնիս մեջ: Ես հարություն առա ու այդ ժամանակ ցավ զգացի. մինչ այդ ոչ մի ցավ չէի զգում: Այդ պահին, երբ ցավ զգացի, մտածեցի, որ լավ կլինե՞ր՝ գոնե անզգայացներ ինձ, որպեսզի ցավ չզգայի: Երբ ես միայն մտածում էի այդ մասին, Նա նայեց դեմքիս, ու ամեն ցավ վերացավ: Հիսուսը միայն նայում էր դեմքիս ու ժպտում: Ես էլ նրա դեմքին էի նայում ու ժպտում: Այդ պահից ես

բոլոր ցավերս մոռացա, էլ ոչ մի բան չէի զգում: Երբ Հիսուսը վիրահատությունն ավարտեց, քուն եկավ վրաս, և ես քնեցի: Երբ արթնացա, կողքիս ոչ որ չկար: Տեսա միայն բժիշկներին, որ գրուցում էին: Նրանք չգիտեին, որ ես գիտակցության եմ եկել, քանի որ մտածում էին, որ չեմ ապրի կամ, լավագույն դեպքում, գիտակցության չեմ գա: Բժիշկները խոսում էին վիրահատությունն անելու մասին, բայց վատահ չէին, որ դրանից հետո ես կապրեմ: Նրանց չէր էլ կարելի մեղադրել, քանի որ նրանք վստահ չէին իրենց ուժերին: Աստված ինձ ցույց տվեց, որ ինձ կյանք տվողը ոչ թե նրանք են, այլ Ինքը, այսինքն՝ իմ կյանքն ինձ տվել է Հիսուսը: Երբ բժիշկները մոտեցան ինձ ու զննեցին, նրանցից մեկն ասաց, որ ես չեմ ապրի, մյուսն էլ ասաց, որ ամենաշատը 2-3 օր կապրեմ, իսկ եթե ապրեմ էլ, անպայման մեծ խնդիրներ կունենամ, քանի որ ամեն ինչ կապված է ուղեղիս հետ: Բայց անգամ նրանց խոսքերը լսելով՝ ես չվախեցա, որովհետև տեսել էի այն ամենը, ինչ Հիսուսն էր արել այդտեղ: Ես չէի կարողանում խոսել, բայց ուզում էի վեր կենալ մահճակալից ու նրանց պատմել, թե ինչ է արել Հիսուսը և մտածում էի, որ նրանք էլ անպայման կհավատան:

Երբ արդեն արթնացել էի, բժիշկներն ինձ պատմում էին, որ երբ հավատացյալներից կամ հարազատներիցս որևէ մեկը մտնում էր ինձ մոտ՝ ինձ համար աղոթելու, սարքի վրա երևում էր, որ սրտիս աշխատանքն արագանում է: Բժիշկներն ասում էին, որ նման բան չէին տեսել՝ դեղորայքային կոմայի մեջ գտնվող մարդն զգա իր մոտ մտած հարազատների ներկայությունը:

Դեղորայքային կոմայից ես արթնացա 10 օր հետո: 16-րդ օրն ինձ տեղափոխեցին պալատ: Երբ ես պալատում էի, Աստված Իր Խոսքով խոսեց ինձ հետ. «Նեղ դռնէն ներս մտէք. վասն զի լայն է այն դուռը ու ընդարձակ՝ այն ճամբան, որ դէպ ի կորուստ կը տանի. և շատուոր են անոնք որ անկէ կը մտնեն: Վասն զի նեղ է այն դուռը ու նեղուացք է այն ճամբան, որ դէպ ի կեանք կը տանի. և քիչուոր են անոնք որ զանիկա կը գտնեն» (Մատթէոս 7.13-14):

20-րդ օրը, երբ կոկորդիցս հանեցին շնչառական խողովակները, ես սկսեցի խոսել, թեև, ըստ բժշկական պրակտիկայի, ես պետք է խոսեի 5-6 ամիս հետո:

Ինձ պալատ տեղափոխելուց հետո պրոֆեսոր Ռ.Ֆանարջյանը ծնողներին ասել էր, որ իր 29 տարվա աշխատանքային պրակտիկայում մնա՞ն բան չի տեսել, և որ սա իսկական հրաշք է:

25-րդ օրը ես արդեն տանն էի: Հիմա ես և՛ քայլում եմ, և՛ խոսում, ու ոչ մի խնդիր չունեմ:

Այս դեպքից հետո մտածում էի, թե ինչո՞ւ այս ամենը եղավ ինձ հետ: Ու Աստված հիշեցրեց իմ աղոթքը, որ արել էի սրանից որոշ ժամանակ առաջ: Ինձ մասնագիտական շատ կարևոր գործ էին առաջարկել, բայց ես պետք է մեկնեի Մոսկվա: Երբ ինձ առաջարկեցին այդ գործը, սկզբում չպատասխանեցի առաջարկողին, ասացի, որ լավ կլինի՝ մտածեմ: Բայց նա գումարը հաշվեց, դրեց սեղանին ու ասաց, որ վերցնեմ, և երևի այլևս մտածելու բան չկա: Կարծես ասեր՝ չեմ կարծում, որ մտածելու բան ունես, պատասխանիր «այո», և ամեն բան կավարտվի: Ես այդ գումարը չվերցրի, հարցրի, թե քանի՞ օր կտևի գործը: Նա պատասխանեց՝ 7-10 օր: Բայց ես սրտիս խորքում հասկանում էի, որ

այդքան չի տևելու, և դժվար թե ես այնտեղից վերադառնամ, քանի որ գործը կլինի շարունակական ու գրավիչ, որովհետև նա ինձ շատ մեծ գումար էր տալիս և հետագայի համար խոստանում էր շատ ավելի մեծ գումարներ: Ես սկզբում վախեցա՝ այդ մեծ գումարը տեսնելով, քանի որ հասկանում էի, որ հենց այնպես մարդուն այդքան մեծ գումարներ չեն տալիս: Դուրս եկա նրա սենյակից ու մույն պահին գնացի, առանձնացա և աղոթք արեցի: Մտատանջության մեջ էի, քանի որ տանը ոչ ոքի չէի ասել այդ առաջարկի մասին՝ ո՛չ հորս, ո՛չ եղբայրներիս: Բայց իմ սրտում կար գնալը: Նա ինձ անգամ օրն էր ասել, և մենք որոշել էինք միասին մեկնել:

Ես ուզում էի ֆիզիկապես մեծ բան անել իմ ընտանիքի համար, մտածում էի, որ լավ կլինի այդ մեծ գումարը տամ ընտանիքիս, բայց վախեցնում էի Աստծուց, քանի որ մտածում էի, որ Նա ինձ չի օրհնի, որովհետև գիտակցում էի, որ այն, ինչ պատրաստվում եմ անել, իմ կամքով է, այլ ոչ թե Աստծու: Ես Աստծուց առաջնորդություն չունեի: Ուղղակի մտածում էի, որ դա է լավը: Աղոթեցի Աստծուն ու ասացի. «Տե՛ր, եթե այս ծրագիրը Քո կամքը չէ, խափանի՛ր»: Բայց ես չէի մտածում, որ այսպես կխափանվի: Հետո մի աղոթք արեցի, սակայն ինքս էլ չէի հասկանում, թե ինչու եմ անում այդ աղոթքը: Ես ասացի. «Տե՛ր Աստված, եթե իմ այս ծրագիրը Քո կամքը չէ՝ խափանի՛ր, ավելի լավ է հիվանդ լինեմ, բայց մեր տան մեջ, քան՝ առողջ, բայց այդ գործի մեջ, օտարության մեջ»: Միևնույն ժամանակ մտածում էի, որ արդեն ամեն բան պատրաստ է, էլ ուրիշ ի՞նչը կարող է արգելք լինել:

Կյանքում ոչ մի պատահական բան

Քեկոբեմբեի, 2019թ., № 11 (40)

չկա: Աստված ամեն մեկին, ինչպես և ինձ, խրատում է յուրովի: Երբ աշխատանք առաջարկողն ինձ տվեց այդ գումարը և ես ասացի, որ կմտածեմ, նա շատ զարմացավ ու ասաց. «Ո՞վ է այս դարում մտածում, երբ իրեն այսքան մեծ գումարով լավ գործ են առաջարկում»: Ես ներքուստ շատ էի ուզում գնալ, բայց նաև վախենում էի Աստծու կամքին հակառակ լինելուց: Ես երբեք չեմ ուզել իմ կյանքը նվիրել աշխատանքին, միշտ մտածել եմ, որ դա ընդամենն աշխատանք է, որ պետք է կատարեմ, բայց քանի որ սրտումս արդեն ընտրել էի այդ նոր առաջարկը՝ մտածելով, որ լավ բան եմ անում, Հիսուսին ասում էի՝ բայց ինչո՞ւ ոչ: Ինձ միշտ մտքեր էին գալիս, թե՝ քո ընտանիքի համար ես անում, մտածում էի, որ մի լավ անակնկալ կանեմ՝ այդ մեծ գումարը հորս տալով:

Մի քանի տարի առաջ նույնպես ինձ դրսում լավ գործ էին առաջարկել: Այդ ժամանակ ես հորս՝ Մամիկոն Ղազարյանին ասացի դրա մասին, բայց նա պատասխանեց, որ իրեն պետք են ոչ թե իմ փողերը, այլ՝ ես: Նա ասաց, որ իմ հոգին իր համար շատ թանկ է: Եվ ես նորից հիշեցի հորս խոսքերն ու

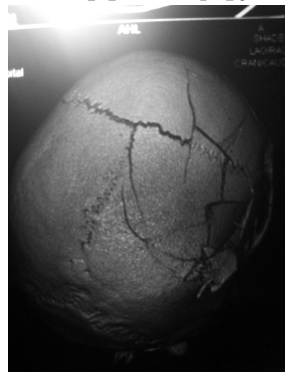
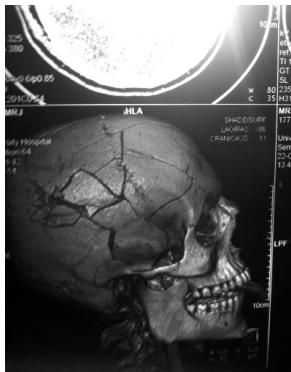
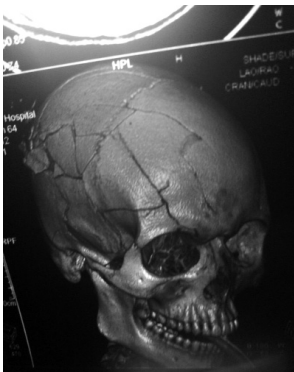
մտածեցի, որ նա իմ գումարը չի էլ վերցնի, քանի որ հոգևոր մարդուն պետք է ոչ թե գումարը, այլ հոգին: Ու միանգամից այդ խոսքերը կրկին հնչեցին ականջիս: Ես մտածեցի, որ եթե այդ գումարը տամ իմ ընտանիքին ու նրանք չվերցնեն, էլ ո՞րն է իմ գնալու իմաստը: Ես գիտակցում էի, որ հայրս չէր թողնի՝ ինչ-որ մեկն ինձից վերցնի այդ գումարը: Եվ դա պատճառ դարձավ, որ ես առանձնաճանաչ աղոթքի... Սենյակից դուրս գալուց մի քանի րոպե հետո ես արդեն կարուստի մոտ էի, որտեղ հաշված րոպեների ընթացքում տեղի ունեցավ այդ դեպքը, և ես դա ընդունում եմ որպես Աստծու մեծ սիրտ արտահայտություն իմ կյանքում:

Սամվել Ղազարյան

Հ.Գ.

Ես ուզում եմ իմ և իմ ընտանիքի կողմից խորին շնորհակալություն հայտնել բոլոր նրանց, ովքեր հոգս են քաշել իմ որդու՝ Սամվելի համար: Շնորհակալություն եմ հայտնում նաև այն եկեղեցիներին, որոնք ծոմով ու աղոթքով եղել են մեր կողքին: Թող Աստված օրհնի նրանց և նրանց ընտանիքները:

Մամիկոն Ղազարյան

Ս.Ղազարյանի զանգի վնասվածքի նկարը՝ կատարված հիվանդանոցում, համակարգչային շերտանկարահանմամբ (տոմոգրաֆիա)

ՍՈՒՍԱՆՆԱ ՀՈՎՀԱՆՆԻՍՅԱՆԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Հինգերորդ երեխան ունենալուց հետո ես հիվանդացա ջրծաղիկով, որը հետագայում առողջությանս վրա հետևանք թողեց: Այս տարվա ապրիլին ինձ շնչահեղձությամբ և բարձր ջերմաստիճանով տեղափոխեցին հիվանդանոց: Պարզվեց, որ թոքերումս հեղուկ է հավաքվել: Հիվանդանոցում թոքերիցս քաշեցին մեկ լիտր վեց հարյուր գրամ հեղուկ ու հինգ օր հետո ինձ տուն ուղարկեցին: Թոքերումս դեռ երկու հարյուր հիսուն գրամ հեղուկ կար: Բժիշկները բուժում էին նշանակել, որը պետք է ընդունեի վեց ամսվա ընթացքում: Բուժումն սկսելուց երկու ամիս անց պարզ կլինե՞ր՝ արդյոք հեղուկն սկսո՞ւմ է չորանալ, թե՞ ոչ: Երկու ամիս բուժվելուց հետո բժիշկներն ինձ ուղարկեցին ք.Աբովյան՝ հետազոտման: Ռենտգեն հետազոտությունը ցույց տվեց, որ հեղուկը խտացել է և ենթակա է շտապ վիրահատության, այլապես կսկսի մեխել:

Ես ու ամուսինս անդադար աղոթում էինք: Որոշեցինք մասնակցել հիվանդների համար արվող աղոթքներին: Ոչ մի կերպ չէինք հուսահատվում և շարունակում էինք աղոթել: Եվ վերջապես հրաշքը տեղի ունեցավ. չորս ամիս, այսինքն՝ չորս անգամ այդ հավաքույթներին մասնակցելուց հետո, ինձ յուրով օժեցին: Ես կրկին գնացի հետազոտման: Ինձ նորից ուղարկեցին ռենտգենի: Երբ ես ռենտգենի նկարը ցույց տվեցի բժշկուհուն, մաշատ զարմացավ և ասաց, որ այն, ինչ տեղի է ունեցել, պարզապես հրաշք է: Նա իր բերանով խոստովանեց, որ այստեղ Աստծու մատը խառն է, որ ես լիարժեք բուժված եմ, և որ շատ լավ արեցինք, որ չհամաձայնեցինք վիրահատության գնալ: Ես շնորհակալ եմ Աստծուց այս մեծ հրաշքի համար:

Մասիսի շրջան, գ.Խաչվար

Նրանք, ովքեր Աստծուն են նայում ու Նրան են մոտենում, Նրա գեղեցկությունն են առնում:

Գ.Նարեկացի

Ճանաչել Աստծուն և ապրել՝ միևնույն բանն է, քանի որ Աստված հենց կյանքն է:

Լև Տոլստոյ

Ձեկրեմի՞թե՛ր, 2018թ., № 11 (40)

Է Դ Ի Կ Ի Պ Տ Ո Ւ Ղ Ն Ե Ր Ը

Մրանից մի քանի տասնյակ տարի առաջ Էստոնիայի գյուղական համայնքներից մեկում հայտարարված էր հանգանակություն՝ Չինաստան մեկնող միսիոներների հետ ծանրոցներ ուղարկելու համար:

Բապտիստական համայնքի անդամների մեջ կար մի ընտանիք, որը բաղկացած էր ծնողներից ու երկու զավակներից՝ տղայից և աղջկանից: Ամբողջ ընտանիքը մասնակցում էր եկեղեցու հավաքույթներին, նախանձավորությամբ ծառայում Աստծուն: Երեխաները դեռ փոքր էին, բայց նույնպես սիրում էին Աստծուն և ամեն կերպ փորձում էին ծառայել Նրան ու իրենց մերձավորներին: Երեխաների անուններն էին Էլիզա և Էդիկ:

Մի կիրակի, հավաքույթից հետո, հովիվը հայտարարեց հանգանակություն՝ Չինաստան մեկնող միսիոներների համար: Ներկա գտնվողներից

մրանք, ովքեր ցանկանում էին մասնակցել այդ սուրբ գործին, առանում էին հատուկ զանձանակ, որի մեջ մինչև նշանակված օրը կարող էին զցել իրենց զոհաբերությունը: Հանգանակության արկղիկ վերցրեց նաև Էդիկը: Տուն գնալով՝ նա սկսեց անհանգստանալ, թե որտեղից պետք է գումար հայթայթի արկղիկի մեջ զցելու համար: Որտե՞ղ ինքը կարող է աշխատել այդ գումարը, չէ՞ որ ընդամենը յոթ տարեկան է: Բայց նրա սիրտը սիրով էր լցվել այն խեղճ հեթանոսների հանդեպ, որոնց մոտ գնում էին միսիոներները՝ վկայելու Հիսուսի մասին: Իսկ զնալու համար նրանց գումար էր անհրաժեշտ: Ա՛խ, եթե ինքն ունենար այդ գումարը, ինչպիսի՞ ուրախությամբ կտար ամբողջը, որպեսզի հեթանոսները լսեին Հիսուսի մասին. չէ՞ որ Նա բոլոր մեղավորների Փրկիչն է, Նա երեխաների ընկերն է: Էդիկն սկսեց աղոթել, որ Հիսուսն իրեն տա անհրաժեշտ գումարը, և այդ դեպքում իր զանձանակը դատարկ չի մնա: Հանկարծ նրա գլխում մի հիանալի միտք ծագեց:

Նրանք ունեին սեփական տնակ ու մի ոչ մեծ հողատարածք, որը մշակում էր հայրը: Այդ հողակտորի վերջում մի ոչ մեծ, անմշակ, քարքարոտ հատված կար: Էդիկը գնաց հոր մոտ ու ասաց.

- Հայրիկ, ես այդ խոպան հողը կմաքրեմ քարերից, իսկ դու դրա փոխարեն ինձ կվարձատրես, լա՛վ: Հեռացված քարերի ամեն զամբ-

յուղի համար՝ 1 մետաղադրամ: Համաձայն ես, հայրիկ:

- Լավ, որդիս,- ասաց հայրը,- ես համաձայն եմ: Թող Աստված օրհնի քեզ:

Էդիկը շատ ուրախացավ, որ ելք գտավ այդ դժվարին իրավիճակից: Այժմ ինքը հանգանակության օրը բոլորի հետ հավասար կտանի իր գանձանակը՝ լցված իր աշխատած գումարով: Ինքը կաշխատի շատ գումար վաստակել, որպեսզի Հիսուսը տեսնի, թե ինքն ինչքան է սիրում Նրան:

Եվ նա սկսեց աշխատել: Հողատարածքից զամբյուղով հավաքելով քարերը՝ նա դրանք տանում էր իրենց տան մոտով անցնող ճանապարհի մյուս կողմում գտնվող ցանկապատից դուրս, զառիթափի կողմը, ուր սովորաբար նետում էին քարերը: Դա այնքան էլ հեշտ գործ չէր, բայց Էդիկը չէր նահանջում իր նպատակից: Չէ՞ որ ամոթալի կլինի, երբ նա եկեղեցի գնա դատարկ գանձանակով:

Անցավ մի քանի օր: Հողատարածքի քարերի քանակը պակասեց: Էդիկն աշխատում էր ջանասիրաբար: Օրերից մի օր նա, սովորականի պես քարերը հավաքելով իր զամբյուղի մեջ, քայլեց իրեն ծանոթ ճանապարհով: Նա արդեն փողոցի մեջտեղում էր, երբ հանկարծ անկյունից մեծ արագությանբ դուրս եկավ մոտոցիկլը: Էդիկը չհասցրեց նույնիսկ շունչ քաշել ու հայտնվեց անիվների տակ: Մարդիկ վազեցին փողոցի մեջտեղում ընկած տղայի կողմը: Վազեցին նաև նրա

հայրը, մայրը և քույրը:

- Իմ խելո՞ք տղա...- հազիվ լսելի ձայնով շշնջում էր հայրը:

Էդիկին բարձրացրին, փորձեցին ուշքի բերել, բայց ապարդյուն: Էդիկը մահացել էր: Բոլոր հարազատներն արտասվում էին: Հատկապես մեծ էր Էդիկի քրոջ վիշտը: Հնարավո՞ր է արդյոք նկարագրել այդ մեծ վիշտը, այդ մեծ դժբախտությունը՝ կորուստը սիրելի եղբոր, սիրելի որդու, ով այնքան հեզ ու խոնարհ էր, ով լսում ու սիրում էր Հիսուսին:

Էդիկի ընտանիքում խորը սուգ տիրեց: Այդ խաղաղասեր, օրհնյալ ընտանիքի անդամներից ոչ մեկը չէր սպասում, որ մութ ամպեր էին կուտակվելու իրենց գլխին և որոտ էր լինելու... Բայց չկոտրվեցին Էդիկի ո՛չ հայրը, ո՛չ էլ մայրը. ուրեմն այդպես էր պետք: Նրանք գիտեին, որ Տերն Իր զավակներին ի վնաս ոչինչ չի անում: Եվ եթե Նա վերցրեց Էդիկին, ուրեմն այդպես էր պետք: Տերը տվեց, Տերն էլ վերցրեց, օրհնյալ լինի Նրա անունը:

Միայն Էլիզան չէր կարողանում հաշտվել եղբոր կորստի հետ:

- Տե՛ր, ինչո՞ւ թույլ տվեցիր սա: Չէ՞ որ Էդիկը Քեզ շատ էր սիրում: Նա ուզում էր ծառայել Քեզ, աշխատում էր Քեզ համար, բայց Դու նրան նույնիսկ թույլ չտվեցիր ավարտել իր գործը, կորեցիր նրա կյանքի թելը:

Նա շատ էր տանջվում, քանի որ սիրում էր Էդիկին: Այնքա՞ն համերաշխ էին իրենք ապրում, իսկ հիմա Էդիկն այլևս իր կողքին չէ:

Մի առավոտ, արթնանալով, Էլի-

Քեկրեմի, 2019թ., № 11 (40)

զան վազեց ծնողների մոտ և ասաց.

- Մայրի՛կ, հայրի՛կ, լսե՛ք, թե ինչ երազ եմ այսօր տեսել: Ինձ մոտ եկավ Էդիկն ու ասաց. «Արի՛ ինձ հետ, ես քեզ ցույց կտամ, թե որտեղ եմ ապրում»: Նա բռնեց իմ ձեռքից ու տարավ: Մենք հայտնվեցինք մի շատ գեղեցիկ այգում: Ինչպիսի՜ հիանալի ծառեր կային այնտեղ: Իսկ նրանց վրայի պտուղնե՛րը... Հիացմունքից ու զարմանքից չէի կարողանում ուշքի գալ: Այնտեղ այնքան լուսավոր ու գեղեցիկ էր: Ինչպիսի՜ թռչուններ, երգեցողություն... Չեմ կարող նկարագրել, թե ինչքան լավ ու գեղեցիկ էր այնտեղ: «Արի, ես քեզ ցույց կտամ իմ ծառը,- ասաց Էդիկը,- երկրի վրա բնակվող ամեն մարդ այստեղ ունի իր ծառը, որի վրա աճում են այնպիսի պտուղներ, ինչպիսին երկրի վրա են»: Մենք մոտեցանք ծառին, որը նա իրենը անվանեց: Չնայած ծառը դեռ շատ երիտասարդ էր, բայց ամբողջովին պատված էր պտուղներով: Ինչպիսի՜ գեղեցիկ ծառ էր և այնքա՛ն շատ պտուղ կար նրա վրա: Ես սկսեցի հաշվել և պարզվեց՝ 51 պտուղ կար ծառին: Հետո ես արթնացա:

Այդ օրն Էլիզան ասես մշուշում լինե՛ր: Ի՞նչ է նշանակում այս երազը: Նա շատ պարզ հիշում էր երազը և պատկերացնում էր երազում տեսածը, ինչպես իրականություն: Սիրելի եղբոր պատկերը կանգնած էր նրա առաջ: Ուրախությունից փայլելով՝ նա իրեն տանում էր ծառի մոտ: «Բայց ո՞վ կբացատրի ինձ երազում տեսածս», - մտածում էր աղջիկը:

Ճաշից հետո նա զբաղվեց տան

մաքրությամբ: Հավաքելով իր սենյակը, որը միաժամանակ նաև Էդիկինն էր, նա կրկին մտովի տեղափոխվեց երազի այն անսովոր այգին, որտեղ Էդիկն իրեն ցույց տվեց այդ զարմանալի ծառը՝ հիսունմեկ հիանալի պտուղներով: Բայց ի՞նչ է այս ամենը նշանակում:

Այս կաշուն մտքերով տարված՝ նա սկսեց կարգի բերել գրասեղանը, որի շուրջ ինքն ու Էդիկը դասերն էին պատրաստում, կարդում էին, նկարում: Էդիկի դարակը բացելով՝ նա տեսավ այնտեղ զանձանակը, որի մեջ Էդիկն այլևս մետաղադրամներ չգցեց: Էլիզան ակամա բացեց այն և հետաքրքրությամբ նայեց պարունակությանը: Մետաղադրամները թափելով սեղանին՝ սկսեց հաշվել: Հիսունմեկ մետաղադրամ: Ասես քողմ ընկավ Էլիզայի աչքերից: Ահա թե ինչ էր նշանակում Էդիկի ծառի վրա եղած հիսունմեկ պտուղը: Հանկարծ նա ամեն բան հասկացավ: Անհանգիստ հուզմունքով նա հենց նույն պահին ծնկի իջավ այդ սեղանի մոտ, այն տեղում, որտեղ ամեն օր Էդիկի հետ աղոթում էին, և սրտանց շնորհակալություն հայտնեց Տիրոջն այն հրաշալի մխիթարության համար, որը Նա իրեն ուղարկեց այդ երազի միջոցով: Տխրությունն ու ցավը գնացին նրա սրտից: Նա վազեց ծնողների մոտ ու պատմեց Էդիկի զանձանակի պարունակության մասին:

Այս կերպ ծնողների և քրոջ սգացող սրտերը լցվեցին խոր ուրախությամբ: Նրանք հասկացան, որ այնտեղ, ուր հիմա Էդիկն է, անհամեմատ լավ

է։ Միայն թե նրանք այնպես պետք է ապրեն իրենց երկրային կյանքը, որ հավիտենության մեջ հանդիպեն Էդիկին։

Երբ հասավ հանգանակության օրը, տարվեց նաև Էդիկի գանձանակը։ Մեծ հավաքույթ էր։ Շատ ժողովուրդ էր հավաքվել։ Հովիվը պատմեց փոքրիկ Էդիկի կյանքի ու մահվան պատմությունը, այն մասին, թե ինչպես էր նա Աստծու հանդեպ ունեցած սիրո և մեղավորների փրկության համար ջանասիրաբար աշխատում, որի ժամանակ էլ ընդհատվեց նրա մաքուր պատանի կյանքը։ Էդիկի կարճ, բայց շատ բովանդակալից կյանքի պատմությունը մեծ ազդեցություն թողեց լսողների վրա։ Իսկ Էդիկայի պատմած հրաշալի երազը բազմապատկեց այդ տպավորությունը։

Հավաքվածներն ասես ցնցվեցին, և ներկաներից շատերը մեծ գումարներ զոհաբերեցին միսիոներների համար։

Չինաստանում արդեն միսիոներները, քարոզելով Հիսուսի մասին, պատմում էին նաև փոքրիկ Էդիկի մասին, ով իր կյանքը զոհեց հանուն

նրանց փրկության։ Էդիկի անձնագրի կյանքի պատմությունը մեծ ազդեցություն ունեցավ այդ կոպիտ հեթանոսների վրա և, և նրանցից շատերն ապաշխարեցին ու Աստծուն դարձան։

Աստված Իր համար նախանձավոր ծառայողներ է գտնում նաև երեխաների մեջ։ Այդպիսին էր նաև Էդիկը։

Արդարին պտուղը կենաց ծառ է...

Առակաց 11.30

Չեկոսլովեթի, 2012թ., © N 11 (40)

Քրիստոնյան երբեք եւ ոչ մի տեղ չի գտնվում ծառայությունից դուրս։

Օրպրո Դիբեյիու

Պ Ա Յ Ա Պ Ա Ն

Հ Ր Ե Շ Տ Ա Կ Ը

- Կարլոս'շա, գնա քնելու: Լսո՞ւմ ես, դրսում փչում է քամին, ձյան փաթիլները հարվածում են պատուհանին: Յուրտ է, իսկ քո տաքուկ անկողինը քեզ է սպասում,- ասաց մայրը որդուն:

- Մայրի՛կ, իսկ դու ինձ հետ կադոթե՞ս,- հարցրեց որդին:

Մայրը դեռ չէր հասցրել պատասխանել, երբ լսեց որդու աղոթքը.

- Սիրելի՛ Հիսուս, մեր Փրկիչ, ես գիտեմ, որ դու սիրում ես երեխաներին. ինձ դարձրու իմաստուն ու լսող: Օրհնիր իմ սիրելի մայրիկին ու քույրիկին և ողարկիր մեր պահապան հրեշտակին, որպեսզի նա մեզ պաշտպանի: Ամեն:

Մայրը գրկեց որդուն, համբուրեց ու գնաց խոհանոց՝ ավարտելու կիսատ գործը:

Տաք սենյակում միայնակ մնալով՝ տղան հանկարծ կանչեց.

- Մայրի՛կ, մայրի՛կ, շուտ արի՛, իմ հրեշտակը կանգնել է սենյակում և կանչում է ինձ:

- Դու նիքոհում ես, և դա քեզ թվում է: Զնի՛ր հանգիստ:

Որդին փորձեց քնել, բայց նորից կանչեց մորը:

- Մայրի՛կ, հրեշտակը նորից կանչում է ինձ:

- Եթե քեզ երրորդ անգամ կանչի,- քննադատվում ասաց մայրը,- գնա և բռնիր նրա ձեռքը:

Մայրը դուրս եկավ խորդանոց, որպեսզի վառարանի համար փայտ բերի:

Այդ ժամանակ Կարլոս'շան նորից տեսավ հրեշտակին, որն աղերսալից հայացքով նայում էր իրեն: Առանց երկար մտածելու Կարլոս'շան անկողնուց իջավ ու վազեց հրեշտակի մոտ, որը նրան էր մեկնել իր ձեռքը:

Հենց այդ րոպեին բուխարին փլվեց, և շիկացած աղյուսները թափվեցին տղայի անկողնու վրա: Մայրը վախեցած վազեց տուն, փռշու մեջ ոչինչ չտեսնելով՝ մտածեց, թե որդին մնացել է աղյուսների տակ: Նա սկսեց աղիողորմ լացել, գոռալ:

- Ո՛չ, ո՛չ, մայրի՛կ, ես չեմ վնասվել: Երբ հրեշտակն ինձ կանչեց, ես վազեցի նրա մոտ, ու երբ բռնեցի նրա ձեռքը, բուխարին փլվեց:

Մայրն սկսեց փառաբանել Աստծուն, նա համոզված էր, որ Աստված, համաձայն որդու աղոթքի, ողարկել էր իր պահապան հրեշտակին, որպեսզի պաշտպանի տղային:

Դրա համար դուք էլ մի զլացեք և ամեն օր խնդրեք, որպեսզի պահապան հրեշտակը ձեզ էլ պաշտպանի:

Տերոջը հրեշտակը իր բանակը
անկէ վախճողներուն չորս
կողմը կը դնէ, ու
պանոնք կ'ապատէ:

Սաղմոս 34.7

ՄԵՐ ԵԼԼԻՐ ԸՆԴՈՒՆԵՐՅՈՒՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք:
Այդ մասին Հովհ. 3:16-ում կարդում ենք.

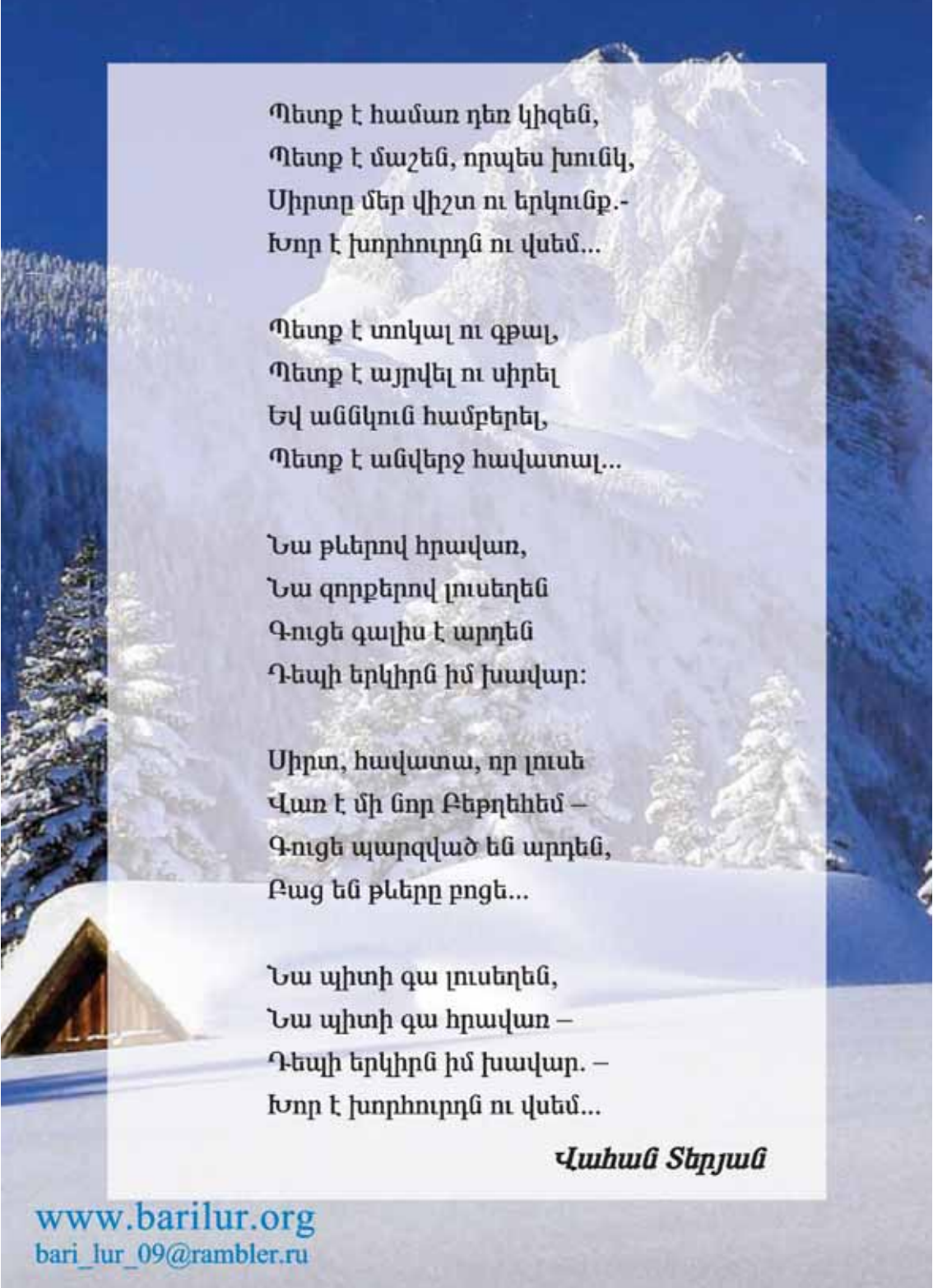
«Կանս զի Աստուած այնպէս սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին տուաւ՝ որպէս զի ով որ անոր հաւատայ՝ չկորսուի, հապա յստիւենական կեանք ունենայ»:
Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	091-57-07-36	Վարդանյան	Մովսես
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան	Մուսգալան
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Տրահապ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան	Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան	Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան	Անարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան	Էլիբեմ
Շենգավիթ, Զարբախ	094-52-96-59	Մանջիկյան	Անդրանիկ
Զերեմուշկա	093-43-63-27	Մարգարյան	Մուրադ
Քանաքեռ, Զեյթուն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Տրահապ
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան	Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արուսյան	094-34-75-91	Զաքարյան	Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան	Վալերի
Աշտարակ	055-66-82-06, 099-66-82-06	Ալոյնյան	Լևոն
Աստրախ	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան	Միշա
Արարատ	093-03-49-55	Խաչատրյան	Ներսիկ
Արթիկ	077-70-28-38, 055-59-99-22	Փյոդյան	Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ավագյան	Վազգեն
Արարատ	093-72-48-88	Նամբարձումյան	Վաչագան
Արարատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան	Անդրանիկ
Արարատ (Ագաթավան)	093-98-92-24	Ղազարյան	Գուրգեն
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան	Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան	Մասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան	Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարգարյան	Միկել
Էջմիածին	093-88-68-74	Նովակիմյան	Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան	Լևոն
Տրապիզոն	094-22-33-15	Օհանյան	Աշոտ
Ղարաբաղ	094-00-94-08	Մարգարյան	Միկել
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Տարրությունյան	Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան	Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան	Ռուբին
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան	Գրիշա
Զարեհնավան	077-48-48-97	Սվարյան	Սարգիս
Մայիսյակ	094-92-00-60	Վարդանյան	Մարտուն
Սևան 1	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Տրահապ
Սևան 2	077-99-45-48	Մարգարյան	Աշոտ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան	Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան	Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան	Տոնիկ
Վեդի	094-03-26-16	Արարիկյան	Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-03-84-33	Մուքիսյան	Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան	Արթուր

Պետք է համառ դեռ կիզեն,
Պետք է մաշեն, որպես խունկ,
Սիրտը մեր վիշտ ու երկունք.-
Խոր է խորհուրդն ու վսեմ...

Պետք է տոկալ ու գթալ,
Պետք է աշրվել ու սիրել
Եվ աննկուն համբերել,
Պետք է անվերջ հավատալ...

Նա թևերով հրավառ,
Նա գորքերով լուսեղեն
Գուցե գալիս է արդեն
Դեպի երկիրն իմ խավար:

Սիրտ, հավատա, որ լուսե
Վառ է մի նոր Բեթղեհեն –
Գուցե պարզված են արդեն,
Բաց են թևերը բոցե...

Նա պիտի գա լուսեղեն,
Նա պիտի գա հրավառ –
Դեպի երկիրն իմ խավար. –
Խոր է խորհուրդն ու վսեմ...

Վահան Տերյան